

به نام خداوند دادگر و توانا

موقفنامه جامعه مدنی افغانستان
کنفرانس لندن در مورد افغانستان، دسامبر ۲۰۱۴
۲۸ عقرب ۱۳۹۳، کابل

پیش زمینه:

اعضای جامعه مدنی افغانستان، انتقال مسالمت آمیز قدرت سیاسی در کشور را به دولت افغانستان و همکاران بین المللی اش تبریک می گویند. مردم افغانستان و فعالان جامعه مدنی، از کمک های جامعه بین المللی در عرصه های دولت سازی و توسعه، که از اوایل سال ۲۰۰۲ بدینسو دریافت کرده اند، سپاسگزاری نموده و امیدوار اند که این کمک های سخاوتمندانه، همان گونه که وعده شده است، در جریان دهه تحول نیز ادامه یابد. ضمن تاکید بر رعایت اصول شفافیت، حسابداری و مسئولیت پذیری دوجانبه، جامعه مدنی امیدوار است که رابطه میان جامعه بین المللی و مردم/دولت افغانستان بر مبنای خوشبینی، همکاری مشترک، هماهنگی و احترام متقابل استوار باشد تا توسعه و پیشرفت کشور بیش از پیش تحقق یابد.

مردم افغانستان، با تمام وجود، از سیستمی که دموکراسی و دولت سازی را در کشور ترویج کند، حمایت می کنند. یک دهه پسین دموکراسی سازی، اساس و بنای زندگی مشترک بین افغان ها را بطور چشمگیری پایه گذاری کرده است. باوجود چالش ها و تهدیدهای فراوان، این سیستم دموکراتیک منتج به تأمین بیشتر حقوق مدنی - سیاسی از طریق انتخابات، تفکیک قوا، آزادی بیان و رسانه ها، رشد اقتصادی و مشارکت فعال تمام اقشار جامعه افغانی، به ویژه زنان و جوانان شده است.

ما در سفر دشوار سیزده سال گذشته خود، بر موانع و مشکلات متعددی فایق آمده ایم؛ اما با وجود آن، هنوز کارهای زیادی باید انجام شوند تا افغانستان به کشوری مبدل گردد که در آن دموکراسی، حکومتداری خوب، حاکمیت قانون و عدالت حکمرانی کنند. هنوز ما به یک فضای مساعد برای سرمایه گذاری و توسعه اجتماعی-اقتصادی که در موازات با معیارهای حفظ محیط زیست بوده و از آن زنان و مردان افغانستان سود ببرند، نیاز داریم.

جامعه مدنی نقش مهمی در ایجاد محیطی دارد که در آن مشارکت و ارزش های اجتماعی مورد احترام قرار بگیرند. جامعه مدنی در راستای آوردن تغییر، نمایندگی از حقوق اقلیت ها، و تشخیص و مطرح کردن مشکلات و پیشنهاد راه های حل نقش اساسی دارد. صدای رسا و قوی سبب ایجاد حکومت پاسخگوتر خواهد شد. مردم باید امکان استفاده لازم از دانش و قدرت خود برای مطرح کردن تقاضاهای موثر را داشته باشند و دولت باید دارای انگیزه و ظرفیت لازم برای رسیدگی به این تقاضاها باشد. جامعه مدنی، دولت و بخش خصوصی به حمایت جامعه جهانی باید با هم کار کنند تا جامعیهی را شکل دهند که تنوع مردم افغانستان را نمایندگی کند و دموکراسی مشارکتی را تضمین نماید.

افغانستان در حفظ دستاورد های ده سال گذشته و تداوم این پیشرفت ها به حمایت دوامدار جامعه جهانی در طول دهه تحول نیاز خواهد داشت. ما از جامعه جهانی و دولت افغانستان می خواهیم که در کنفرانس لندن پیرامون افغانستان بر تعهدات دوجانبه خود یکبار دیگر تاکید کنند و از آن پس، در همکاری نزدیک با جامعه مدنی افغانستان کار کنند. در این راستا، ما، گروه مشترک کاری جامعه مدنی پیشنهادات ذیل را مطرح می کنیم:

۱. اصلاحات دموکراتیک

یک دهه دیگر روند دموکراسی سازی در افغانستان، نسل تازمی از افغان ها را توانمند خواهد ساخت. نسلی که دارای امید، استعداد، ظرفیت و اراده برای حفظ دستاوردهای دموکراتیک خواهند بود و افغانستان را به سوی ثبات و خود کفایی

بیشتر رهنمون خواهند کرد. اعتماد مردم نسبت به روندها و نهادهای دموکراتیک را می توان از راه های ذیل اعاده نموده و افزایش داد:

۱. جامعه بین المللی باید تعهدات و کمک های خود را به دولت افغانستان، بر پایبندی دولت افغانستان به حفظ ارزش ها و روش های دموکراتیک، از جمله تقویت نهادهای دموکراتیک، رعایت تفکیک قوا، حمایت از جامعه مدنی و رسانه های آزاد، احترام به حقوق بشر و حفظ تمامی دست آوردهای دموکراتیک دهه گذشته مشروط کند. هر نوع تعدیل احتمالی در قانون اساسی، نباید حقوق و آزادی های دیموکراتیک را به مخاطره اندازد.

۲. با اتخاذ تدابیر مناسب تقنینی، باید در کمیسیون مستقل انتخابات و کمیسیون مستقل شکایات انتخاباتی، پیش از برگزاری انتخابات شورای ملی، اصلاحات همه جانبه آورده شود و تعیینات جدید در این دو نهاد باید از طریق یک روند شفاف که جامعه مدنی نیز در آن دخیل باشد و اعتبار و بی طرفی افراد تعیین شده در این دو کمیسیون را تضمین کند، صورت گیرد.

۳. دولت باید برای شهروندان در سراسر کشور کارت هویت برقی توزیع کند و گام های بیشتری بردارد تا اطمینان حاصل شود که هر انتخاباتی به شیوه آزاد، منصفانه و شفاف برگزار می گردد.

۴. دستیابی به صلح عادلانه و پایدار، یکی از معیاری های حیاتی برای رسیدن به دموکراسی و توسعه همه جانبه در افغانستان می باشد. ما از روند صلحی که دستاوردهای دموکراتیک مان را از ما نگیرد، حمایت می کنیم. روندمصلحه و صلح، باید به عوامل ریشه ای خشونت های دوامدار در افغانستان بپردازد. باید تدابیر همه جانبه و قاطع جهت مبارزه با تمامی اشکال تبعیض؛ مانند: تبعیض قومی، نژادی، زبانی، و تبعیض بر اساس معلولیت و جنسیت و نیز جهت مبارزه با فقر، فساد گسترده، نابرابری های اجتماعی و عوامل خشونت روی دست گرفته شود. جامعه بین المللی، باید افغانستان را در محدود کردن مداخلات کشورهای که صلح و ثبات را در افغانستان تهدید می کنند، حمایت کند.

نقش جامعه مدنی: جامعه مدنی آماده است تا نقش مهمی را در حمایت از حکومت وحدت ملی به ویژه در بخش راه اندازی گفتن باز، مطرح کردن مسایل ملی به سطح جامعه، و حل اختلافات به صورت صلح آمیز و به دور از تنش، و رسیدن به راه های حل فراگیر، سهم اساسی و مهمی را ایفاء کند.

II. حکومت داری، حاکمیت قانون و حقوق بشر

اعضای جامعه مدنی از بازگشایی پرونده کابل بانک و تعهد دولت در امر مبارزه با فساد اداری استقبال می کنند و در ضمن، دولت را ترغیب می کنند که این پرونده را با قاطعیت تمام پیگیری کند. این اقدام، گام مثبتی در جهت اصلاح نظام مالی و تجارتی کشور خواهد بود.

عدالت انتقالی، یا بررسی جنایت های جنگی و جنایت های ضد بشری و خاتمه بخشیدن به فرهنگ معافیت از مجازات عناصر لازمی در ایجاد و حفظ حکومتداری خوب و تحکیم حاکمیت قانون می باشند. ما از دولت جدید می خواهیم که با معرفی و تطبیق اصلاحات عمده، به فرهنگ معافیت از مجازات و بی قانونی نقطه پایان بگذارد. بنابراین، ما موارد ذیل را پیشنهاد می کنیم:

۱. محو فساد اداری حائز اهمیت ملی می باشد. جامعه بین المللی باید دولت افغانستان را در تطبیق اصلاحات مهم اداری، در دستیابی به نتایج ملموس در مبارزه با فساد اداری، و در کشتن مقدمات آلوده به فساد به دادگاه، کمک کند. تمامی تعیینات در کابینه و سمت های ارشد دولتی، باید بر اساس شایسته گی و سوابق عاری از فساد صورت گیرد. این امر، سوء استفاده از صلاحیت وظیفه ای، غصب قدرت، خویش خواری و جانب داری در تعیینات را محدود خواهد

کرد. تمام جنایتکاران و ناقضان حقوق بشر و قانون جزا باید به دادگاه کشانیده شوند تا اعتماد مردم و حاکمیت قانون دوباره اعاده گردد.

۲. دستگاه قضایی افغانستان، از دادگاه عالی گرفته تا پایین‌ترین ریاست‌های آن، دستخوش مداخلات و اعمال نفوذ سیاسی بوده و آلوده به فساد است. این آلودگی‌ها باید از دامن نظام قضایی کشور زدوده شوند تا در امر کاهش فساد اداری به نتایج چشمگیری دست یابیم. اصلاحات در سکتور عامه باید شامل ایجاد یک سیستم اداری مدرن، ساده و برقی با کارشویه‌های شفاف و روشن باشد. استخدام کادر جدید، مسلکی و آموزش دیده در تمامی ادارات و مؤسسات دولتی، باید سنگ بنای ترویج حکومتمداری خوب باشد.

۳. یک برنامه ملی شفافیت و حسابدهی باید در مشوره با جامعه مدنی تهیه و تطبیق گردد تا اطمینان حاصل شود که نظارت و ارزیابی بر پالیسی‌ها و برنامه‌های انکشافی دولتی، بطور مستقلانه صورت می‌گیرد. اینک که هر دو مجلس شورای ملی قانون دسترسی به اطلاعات را تصویب کرده اند، رییس جمهوری کشور باید بدون هیچ نوع تأخیری آنرا توشیح کند.

۴. دولت باید اقدامات فوری و ملموسی را در امر جلوگیری از سوء استفاده جنسی و خشونت علیه زنان و کودکان روی دست گیرد و قانون منع خشونت علیه زنان را با کشاندن عاملین خشونت به دادگاه، تطبیق نماید. دولت جدید، با همکاری جامعه مدنی، باید به موضوع خشونت علیه زنان و قربانی شدن زنان و کودکان در روش‌های عدالت غیر رسمی بپردازد. دولت باید قانون حقوق کودک و برنامه‌های عمل ملی برای زنان و کودکان را تصویب و اجرا نماید. نقش نهادهای تطبیق کننده قانون، به شمول پولیس ملی و همکاری آن‌ها با جامعه مدنی در این روند حیاتی می‌باشد. دولت افغانستان باید حمایت از حقوق شهروند را در محور برنامه‌هایش قرار دهد. **تأمین مشارکت زنان در تصمیم‌گیری‌ها و همه عرصه‌های سیاسی، اجتماعی و اقتصادی باید بخش جدایی‌ناپذیر همه پالیسی‌ها و استراتژی‌هایی باشد که از سوی دولت اتخاذ و اجرا می‌شود.**

۵. دولت باید از نشر گزارش ترسیم منازعه که از سوی کمیسیون مستقل حقوق بشر افغانستان تهیه شده است، حمایت کند. دولت افغانستان باید کمیسیون مستقلی را، با مشارکت جامعه مدنی، ایجاد کند تا یافته‌های آن گزارش و سایر گزارها و دیگر اسناد مربوطه؛ مانند برنامه عمل دولت برای صلح، مصالحه و عدالت را به بررسی بیاورد. این کمیسیون باید یک استراتژی تطبیقی را در وجود یک جدول زمانی روشن، پیشنهاد کند.

۶. حکومت افغانستان باید تعیینات کمیشنران کمیسیون مستقل حقوق بشر افغانستان را در پرتو انتقادهای کمیساری عالی ملل متحد بازنگری کند. تعیینات جدید باید از طریق یک روند مشورتی و بر اساس اصول پاریس انجام شود.

نقش جامعه مدنی: جامعه مدنی آماده در تأمین شفافیت به ویژه از راه نظارت مستقیم مردمی از عملکرد حکومت متعهد بوده و در تأمین آن می‌کوشد تا بدین وسیله حکومت به صورت مستقیم به شهروندان پاسخگو باشد.

III. عواید دولت، تطبیق بودجه و حکومتمداری در سطح ولایات

سطح عواید دولت پایین تر از آن بوده است که شرایط تعهدات توکیو را تأمین کرده باشد، و عواید کم، یکجا با میزان پایین تطبیق بودجه، سبب کندیبیشرفت در اجرای تلاش‌های توسعه‌ی در افغانستان شده است. عوامل دیگری که این روند را متأثر ساخته است، شامل واسطه بازی، خویش‌خواری و قوم‌گرایی، رشوه ستانی و ناامنی می‌شود.

تأخیر در دریافت کمک‌های مالی که دولت تقاضا نموده بود و نیز ناکامی دولت در پرداخت پول به قراردادی‌ها جهت تطبیق پروژه‌های انکشافی، روی قراردادی‌ها، سرمایه‌گذاران و عامه مردم تأثیرات منفی برجا گذاشته است. در نتیجه،

با وجود آن که دولت با بحران بسیار جدی جریان پولی و کسر بودجه مواجه است، اکثر وزارتخانه‌ها و نهادهای دولتی در مصرف پولی که بدست می‌آورند، درمانده اند.

در عین زمان، داشتن یک بودجه مرکزی، بدون یک پالیسی جامع برای تدوین بودجه‌های ولایتی، توأم با اشتراک ناکافی ولایات در تصمیم‌گیری‌ها، سبب تخصیص نابرابر و ناکافی بودجه و حکومتداری ضعیف در سطح ولایات شده است.

علاوه بر آن، تلاش‌های کافی جهت گسترش حکومتداری خوب تا سطح ولسوالی‌ها و قریه‌جات کشور صورت نگرفته است. اکثر نهادهای دولتی فاقد تعمیر و تأسیسات می‌باشند، در حالی که تعدادی از دفاتر ولسوالی‌ها در جاهای بسیار دور تر از ساحات تحت قیمومیت شان کار می‌کنند. بنابراین، در زمینه ما موارد ذیل را پیشنهاد می‌کنیم:

۱. برای مرفوع ساختن کاستی‌ها و بلند بردن اعتماد مردم نسبت به نظام‌های مالی و بانکداری افغانستان، نیاز است تا پالیسی‌های مالی کشور بازنگری گردد.

۲. گسترش صلاحیت دولت در بیرون از مراکز شهرهای عمده و ولایات، باید در اولویت قرار داده شود. این کار، زمینه دسترسی کافی روستاها و روستا نشینان را به خدمات عام المنفعه و حمایت از معیشت شان را مساعد ساخته و اعتماد آن‌ها را نسبت به دولت، تقویت خواهد کرد. صلاحیت دولت، به شمول صلاحیت والی‌ها و دیگر مقامات ولایتی و ولسوالی‌ها هنوز محدود بوده و دولت مرکزی، هنوز ابتکاری برای ایجاد تغییر و حکومتداری موثر در سطح ولایات نداشته است. اصلاحات و تشکیل مجدد ادارات در سطح ولایت‌ها و ولسوالی‌ها باید باعث عرضه خدمات مؤثرتر و از نقطه نظر اجتماعی، عادلانه‌تر شده و یک تعادل جغرافیایی در برنامه‌های توسعه‌ییرا بوجود آورد.

۳. جامعه مدنی، باید در تهیه و ترتیب پالیسی بودجه ولایتی نقش ایفا کند تا هم مشارکت گسترده و هم نظارت مؤثر بر آن تضمین شود.

۴. به منظور بلند بردن عواید دولتی و تشویق سرمایه‌گذاری، دولت باید تجارت‌های کوچک و متوسط غیر رسمی را رسمی کند و رژیم‌های فعلی جمع آوری مالیات و عایدات را ساده‌تر و شفاف‌تر سازد.

نقش جامعه مدنی: جامعه مدنی سهمی فعال در مباحث و تلاش‌هایی خواهد داشت که هدف از آن تقسیم منابع و دارایی عامه به صورت متوازن و به نفع منافع همگانی باشد و یک عده‌یی خاص از آن نفع نبرند تا برخوردهای انحصارگر ایانه مهار گردد.

IV. رشد و توسعه اقتصادی

تمرکز روی توسعه گسترده اجتماعی - اقتصادی، که بیشتر به نفع قشر تهی‌دستان جامعه باشد، امنیت غذایی، سرمایه‌گذاری خصوصی و فرصت‌های شغلی پردرآمد برای زنان و مردان، می‌تواند در دستیابی به رشد و توسعه همه شمول و پایدار کمک کند و در نتیجه، رتبه شاخص توسعه بشری کشور را بالا ببرد. ایجاد فضای قانونی، حقوقی و ساختاری، زیربنای کافی و سکتور خصوصی قوی و یک جامعه مدنی متعهد، نیاز خواهد بود تا رشد اقتصادی عادلانه‌یی را تکمیل و پایدار سازد و به نیازمندی‌های اساسی بشری مردم افغانستان رسیدگی صورت گیرد.

کنفرانس لندن در مورد افغانستان، فرصت خوبی است تا نقشه راه روشن و مفصلی از تدابیر، طرح گردد و با استفاده از آن اطمینان حاصل شود که منابع طبیعی افغانستان سبب رشد و توسعه اقتصادی شده و وابستگی افغانستان به کمک‌های خارجی را، در دراز مدت، کاهش دهد. دولت با نامزد کردن کشور در تطبیق ابتکار شفافیت صنایع استخراجی، گام‌های مثبت برداشته است؛ ولی هنوز نتوانسته تمامی شرایط آنرا برآورده سازد. افغانستان، قراردادهای معادن خویش را نشر کرده است؛ ولی تا اکنون یک چارچوب مدرن برای مدیریت منابع طبیعی‌اش، طوری که وعده سپرده بود، ایجاد نکرده

است. تعدادی از عناصر اساسی روش‌های خوب بین‌المللی تا هنوز تطبیق نشده اند. بنابراین، ما، موارد ذیل را پیشنهاد می‌کنیم:

۱. باید یک چارچوب جامع مدیریت برای صنایع استخراجی، که بتواند به تمام مسایل و نگرانی‌ها پاسخ دهد، ایجاد شود. این نگرانی‌ها و مسایل، شامل موارد ذیل بوده؛ ولی محدود به آن‌ها نمی‌شود: الف) معلومات در مورد مالکین ذینفع شرکت‌های استخراج معادن و کارهای آن‌ها؛ ب) شفافیت و حسابدگی در تمام اصول و مقررات، به شمول قراردادهای و اسناد؛ ج) توانمندسازی محلات، به شمول رسیدگی به شکایات آن‌ها و دخیل ساختن محلات در روند نظارتی؛ د) به حد اقل رساندن تأثیرات منفی اجتماعی، محیطی و رسیدهگی به نگرانی‌ها در مورد مدیریت محیط زیست؛ و ه) رعایت رهنمودها و بهترین روش‌های بین‌المللی، به شمول موضوعات امنیت و مصوونیت.

۲. هم دولت و هم جامعه بین‌المللی، باید تخصیص پول به سکتورهای معارف و صحت را، که در دهه تحول باید در صدر اولویت‌ها قرار داشته باشند، افزایش دهند. دولت افغانستان، باید به تدریج، وجوه بیشتری از منابع خود را در سکتور معارف و صحت تخصیص دهد تا وابستهگی خود به بانک جهانی، سازمان توسعه بین‌المللی ایالات متحده امریکا (USAID)، اتحادیه اروپا، ریاست انکشاف بین‌المللی بریتانیا (DFID)، جایکا، و مؤسسه انکشاف بین‌المللی آلمان (GIZ) و سایر تمویل‌کنندگان را در زمینه تأمین وجوه مالی برای دوره ابتدایی معارف، مواد درسی و نصاب تعلیمی، زیربنایها، معلمین، خدمات صحتی و کارمندان طبی را کاهش دهد. دولت باید تعداد مراکز صحتی و آموزشی را افزایش دهد و مردم محل را در سرمایه‌گذاری و نیز مالکیت بر آن مراکز دخیل سازد.

۳. ما از جامعه بین‌المللی تقاضا می‌کنیم که برای پروژه‌های انکشافی درازمدت در افغانستان، کمک مالی کنند و تعهدات خود در کنفرانس توکیو را عملی سازند. در عرصه سرمایه‌گذاری روی پروژه‌های زیربنایی و برنامه‌های اقتصادی پایدار، به ویژه در عرصه‌های زراعت، جاده سازی، خطوط ترانزیت، مدیریت منابع آب جهت تولید انرژی و ایجاد سیستم‌های آبیاری، به کمک‌های جهانی و منطقه‌یی نیاز فوری وجود دارد.

نقش جامعه مدنی: جامعه مدنی در کنار بخش خصوصی در راستای شکل دادن محیطی تلاش خواهد کرد تا در آن مردم بتوانند در توسعه و پیشرفت سهم فعال و مستقیم داشته باشند و در نقش مثبت و یا هم کارمند و شهروند فعال عمل کنند.

۷. مشارکت دوامدار و مؤثریت کمک‌ها

همان‌گونه که به دهه تحول نزدیک می‌شویم، عصر نوین همکاری‌ها بین دولت و ملت و جامعه بین‌المللی نیز آغاز می‌شود. این همکاری‌ها باید بر مبنای درک، احترام، شفافیت و حسابدگی متقابل استوار باشد تا هر دو طرف از آن نفع برده و این تشریک مساعی راه را برای ایجاد یک افغانستان باثبات و مرفه هموار کند. این مشارکت، باید همکاری‌های منطقه‌یی را نیز تسهیل کند، زیرا همکاری‌های منطقه‌یی برای صلح، ثبات و امنیت، توسعه و تجارت پایدار لازمی می‌باشد.

۱. با گذشت زمان و با بهتر شدن وضعیت امنیتی و خروج نیروهای نظامی، فیصدی وجوه نظامی شرکای بین‌المللی که برای اهداف غیرنظامی مجددن تخصیص داده می‌شود، باید افزایش یابد.

۲. سرشماری نفوس باید انجام شده و به نشر برسد تا ارزیابی کمک‌ها و تطبیق پروژه‌های انکشافی، بیشتر بر مبنای اسناد و مدارک و نیازمندی مردم صورت گیرد.

۳. روند تهیه و ترتیب و بازنگری برنامه‌های اولویت ملی، باید با مشارکتشورای ملی افغانستان، جامعه مدنی و سایر نهادها صورت بگیرد تا واقعیت‌ها و اولویت‌های موجود، در این برنامه‌ها بازتاب داده شوند.

۴. برنامه ملی شفافیت و حسابدهی، باید تمامی جنبه‌های مؤثریت کمک‌های خارجی را، از وعده کمک تمویل‌کننده‌گان گرفته تا بدست آورد و مصرف کمک‌ها، مدیریت کند و همین‌گونه از روند و نتایج آن، نظارت کرده و به گونه منظم گزارش بدهد.

نقش جامعه مدنی: باوجودی که دولت افغانستان و جامعه بین‌المللی روی یک چارچوب حسابدهی دوجانبه توافق کرده اند، اما باید به جامعه مدنی نقش رسمی بازنگری، نظارت بر تطبیق همبرنامه‌های ملی و ارزیابی از آن‌ها داده شود. جامعه مدنی همچنان به تدوام نقش خود، به عنوان همکار تطبیق‌کننده، متعهد است تا اطمینان حاصل شود که کمک‌ها برای مقاصد مورد نظر به مصرف می‌رسند.

۷. نقش جامعه مدنی

جوامعی که در آن سه رکن دولت، بازار و جامعه مدنی، به درستی عمل کنند؛ دارای فعالیت‌های شفاف بوده و در برابر مردم حسابده باشند، بیشتر موفق استند. جامعه مدنی، نه رقیب و نه مخالف دولت بوده؛ بل یک عنصر حیاتی و متمم نظام است که از طریق آن، دیدگاه‌ها و نیازهای شهروندان، درک، ابراز و برآورده می‌شوند. ما همچنان متعهد استیم که دست به دست با دولت و جامعه بین‌المللی کار کنیم تا اطمینان حاصل شود که صلح، امنیت و ثبات، حاکمیت قانون و عدالت، حفاظت از حقوق بشر، به ویژه حقوق زنان و کودکان، حکومت‌داری خوب و رشد فراگیر و پایدار اجتماعی-اقتصادی، سازگار با معیارهای حفظ محیط زیست در افغانستان، برقرار می‌شوند. بنابراین، ما، موارد آتی را پیشنهاد می‌کنیم:

۱. نقش جامعه مدنی در تأمین آزادی اطلاعات و مشوره دهی به دولت و جامعه بین‌المللی در تهیه پالیسی‌ها و قانون‌گذاری‌ها، باید به رسمیت شناخته‌شده و به آن احترام شود.

۲. جامعه مدنی، باید در تمامی نشست‌های مقامات ارشد و سایر ساختارهای ذیربط؛ مانند بورد مشترک نظارت و انسجام شامل گردد. در حالی‌که ما نقش خود را، به عنوان یک نهاد قوی دیده‌بان، ادامه می‌دهیم، یکبار دیگر بر موقف خود نسبت به ایجاد تعهدات سه جانبه بین دولت افغانستان، جامعه بین‌المللی و جامعه مدنی تاکید می‌کنیم تا بدین ترتیب، مؤثریت و حسابدهی دو جانبه تقویت گردد.

۳. تخصص سکتوری سازمان‌های جامعه مدنی، به شمول سازمان‌های غیر دولتی، در عرضه خدمات، باید درک و از آن استفاده شود. به منظور تسهیل این امر، جامعه مدنی در ایجاد محورهای جدید هماهنگی باید کمک شود تا زمینه برای سازمان‌های متعدد فعال در عرصه‌های مشابه، مساعد گردد. از این طریق، نهادهای مختلف می‌توانند گردهم آمده و پروژه‌های مشترکی را در حمایت از برنامه‌های دارای اولویت ملی آغاز کنند.

پایان

November 20, 2014

**The Afghan Civil Society Position Paper
London Conference on Afghanistan, December 2014**

I. Introduction

Members of civil society in Afghanistan congratulate the Afghan Government and their international partners on the first peaceful transition of power in Afghanistan. The Afghan people and civil society actors appreciate the International Community's state-building and development support they have received since early 2002 and hope that such generous assistance will continue throughout the transformation decade as promised. While insisting that the principles of mutual transparency, accountability and responsibility are observed, Afghan civil society hopes that the relationship between the International Community and the Afghan people and their government will be based on increased optimism, cooperation, coordination and mutual respect in order to further the country's development and progress.

The Afghan people wholeheartedly support a system that promotes democratic nation and state-building. The last decade of democracy has laid the foundation for greater coexistence amongst Afghans. Despite the challenges, this democratic system has led to greater civil and political rights through elections, the separation of powers, freedom of speech and media, economic growth, and the active participation of all strata of Afghan society, particularly that of women and young people.

Together, we have overcome many hurdles during the difficult journey over the past 13 years. However, more remains to be done if Afghanistan is to become a country where democracy, good governance, rule of law and justice prevail. More could be done to create an enabling environment for investment and socio-economic development that is environmentally friendly and benefits the women and men of Afghanistan.

Civil society has a major role to play in building an enabling environment in Afghanistan, which respects inclusivity and social values. Civil society is an advocate for change, a representative of the marginalized, and a medium through which unaddressed problems can be identified, raised and resolved. Stronger voices lead to more accountable government. If people have the knowledge and power to make effective demands and government has the incentive and capacity to address those demands. Civil society, government and private sector must work together, with support from the international community, to ensure a representative society that reflects the diversity of the Afghan population and underpins participatory democracy.

Afghanistan will need continuous support from the International Community if it is to maintain and build upon the achievements of the last ten years and throughout the transformation decade. We would ask that the International Community and the Afghan government reaffirm their mutual commitments at the London Conference on Afghanistan (LCA) and work in close collaboration with the Afghan civil society thereafter. To that end, we, the Civil Society Joint Working Group (CS-JWG) make the following recommendations.

II. Democratic Reforms

Another decade of democracy in Afghanistan will empower a new generation of Afghans who have hope, talent, potential and the zeal to maintain our democratic achievements, and move Afghanistan towards greater stability and self-reliance. The trust of the people in democratic processes and institutions can be restored and increased through the following:

1. The International Community should make its commitments and assistance to Afghan Government conditional upon the latter upholding democratic values and practices including strengthening democratic institutions, adhering to the separation of powers, supporting civil society and free media, respecting human rights, and preserving all the democratic achievements of the past decade. Any possible amendment to the Constitution should not infringe upon these democratic rights and freedoms.

2. Through appropriate legislative and policy measures, the Independent Elections Commission (IEC) and the Electoral Complaints Commission (ECC) should undergo extensive reform before the parliamentary elections take place, and new appointments should be made through a transparent process that engages civil society and guarantees the credibility and impartiality of IEC appointees.
3. The government should issue Electronic Identity Cards throughout the country and take further steps to ensure that all elections will be free, fair and transparent.
4. Attaining a just and lasting peace is a critical benchmark for achieving inclusive democracy and broad-based development in Afghanistan. We support a peace process that does not compromise our democratic achievements. The national reconciliation and peace process should address the root causes of continued violence in Afghanistan. Strong measures should be taken to combat all forms of discrimination; ethnic, racial, linguistic, disability and gender-based and to tackle poverty; widespread corruption; social inequalities, and the drivers of violence. The International Community should support Afghanistan in limiting any interference from countries that threaten peace and stability in this country.

Role of Civil Society: Civil Society will play an important role in supporting the Government of National Unity by facilitating open discussion and bringing debates into the public sphere, where differences can be discussed and resolved peacefully.

III. Governance, Rule of Law, and Human Rights

Members of civil society welcome the reopening of the Kabul Bank case, and the commitment of the Afghan government to fight against corruption, and urge the government to pursue the case with vigour. This action would be a positive step towards reforming the country's financial and commercial system.

Transitional justice, the review of war crimes and crimes against humanity and putting an end to the culture of impunity are the essential components for the development and maintenance of good governance and rule of law. We call upon the new government to end the culture of impunity and lawlessness by introducing and implementing major reforms. We therefore recommend:

1. The elimination of corruption is of paramount national importance. The International Community should support the Afghan government in implementing critical administrative reforms, in achieving tangible results in fighting corruption, and in bringing corrupt officials to justice. All appointments in cabinet and senior posts should be based on merit and a corruption-free background. This should curtail the abuse and usurpation of power, nepotism and favoritism. All criminals and violators of human rights and the criminal law should be put on trial to restore public trust and the rule of law.
2. The Afghan judicial system, from the Supreme Court down through all departments, has been subject to serious political interference and corrupt practices. These should be eradicated from the judicial system if significant results are to be obtained in reducing corruption. Reforms in public sector should include the establishment of a modern, simplified and electronic administrative system with streamlined procedures. The employment of a new, professional and trained cadre in all government departments and agencies should be a cornerstone in the promotion of good governance.
3. A National Transparency and Accountability Programme should be devised in consultation with civil society and implemented to ensure that independent monitoring and evaluation of government policies and development programmes will take place. Now that both Houses of Parliament have passed the Access to Information Law the President should endorse it without delay.

4. The government should take immediate and tangible steps to prevent sexual abuse and violence against women and children and to implement the Elimination of Violence Against Women (EVAW) Law by bringing perpetrators to justice. Violence against and victimization of women and children under informal justice practices must be addressed by the new government. The Government should adopt and enforce the Comprehensive Child Rights Act and national action plans for women and children. The role of law enforcement entities, including the educated and uniformed police force, and their involvement with civil society are critical in this process. The Government must mainstream the protection of the rights of all its citizens in all its programmes. Ensuring equal participation of women in decision-making processes and all socioeconomic spheres must be the integral part of all policies and strategies adopted and implemented by the government.
5. The government must support the release of Conflict Mapping Report prepared by the Afghanistan Independent Human Rights Commission (AIHRC). An Independent Commission should be established by the Afghan Government, with the participation of civil society, to review the findings of that report and other related reports and documents such as The National Action Plan for Peace, Reconciliation and Justice. The Commission should recommend an implementation strategy with recommendations for action and a clear timeline.
6. The Government must reconsider the appointments of AIHRC commissioners in light of the criticisms of the Office of the High Commissioner for Human Rights (OHCHR). The appointments should be made through a consultative process and in accordance with the Paris Principles.

Role of Civil Society: Civil society will play a role in ensuring transparency and providing a medium public scrutiny, thereby ensuring a relationship of accountability between government and citizens.

IV. Government Revenues, Budget Execution, and Sub-National Governance

Government income has been below that required to meet Tokyo commitments and, coupled with low budget execution rates, this has led to slow progress in conducting development efforts in Afghanistan. Other factors affecting this include patronage, nepotism, bribery, and insecurity.

Delays in the receipt of financial support requested by the government and its failure to pay contractors to implement development projects has negatively impacted on contractors, investors and the public. As a result although the government faces a serious cash flow crisis and budget deficit; most ministries and state bodies struggle to spend the money they do receive.

At the same time, having a centralized budget without a comprehensive provincial budgeting policy together with insufficient provincial involvement in the decision-making around provincial budgets have led to inequitable and inadequate budget allocations and weak sub-national governance.

Furthermore, there have not been enough efforts to extend good governance down to the country's villages and districts. Most government institutions lack buildings and facilities while a number of district offices work very far away from the areas under their jurisdiction. We therefore recommend:

1. A review of the financial policies of the country with the intention of addressing shortcomings is essential to increase the people's trust in the Afghan financial and banking systems.
2. Consolidation of government authority beyond the major urban centers and the provincial capitals must be a priority. This will enable the villages and villagers to receive adequate public services and support for livelihoods and to build their trust in the government. The authority of government, including that of Governors and provincial and district officials is still limited and a centralized government does not foster sub-national creativity for change and effective governance. Reform and restructuring of

provincial and sub-national administrations should lead to more effective and socially just services and geographical balance in development.

3. Civil society should play a part in the development of the Provincial Budgeting Policy to ensure both broader participation and effective oversight.
4. To increase government revenue and encourage investment, the government should formalize small and medium informal businesses and make the current tax and revenue collection regimes simpler and more transparent.

Role of Civil Society: Civil society will actively contribute to discussions to help ensure distribution of public resources are made in the interest of all of society and not a select few, in order to mitigate the risk of monopolistic behaviours.

V. Economic Growth and Development

A focus on broad-based and pro-poor social and economic development, food security, private investment, and gainful employment opportunities for women and men alike should achieve inclusive and sustained growth and development with a consequent improvement in the country's Human Development Index ranking. An enabling legal, policy, and institutional environment, adequate infrastructure, a robust private sector and a committed civil society will be needed to complement, supplement and sustain equitable economic growth which will meet the basic human needs of the Afghan public.

The LCA provides a timely opportunity to set out a clear and detailed road map of measures to ensure that natural resources will generate economic growth and development to benefit the Afghan people and reduce Afghanistan's aid dependency in the long run. The Government has taken positive steps by becoming a Candidate Country, implementing the Extractives Industry Transparency Initiative (EITI) but not yet meeting all requirements. Afghanistan has released its mining contracts, but has not, so far, created a world-class framework for resource governance as promised. A number of basic elements of international good practice have yet to be implemented. We therefore recommend:

1. A Comprehensive Governance Framework for Extractive Industries should be adopted that can respond to all issues and concerns including, but not limited to: a) information about the beneficial owners of mining companies and their practices; b) transparency and accountability in all rules and regulations including contracts and documents; c) community empowerment including grievance resolution and community involvement in oversight; d) minimizing negative social and environmental impacts and addressing concerns with regard to environmental management; and e) adhering to international best practice guidelines, including security and safety issues.
2. Both the Government and the International Community should increase the allocation of funds for education and health sectors which must be priorities for the transformation decade. The Government of Afghanistan should progressively allocate more of its own funding to reduce its almost complete dependence on the World Bank, USAID, EU, DFID, JICA, GIZ and other donors for the funding of primary education and education materials and curricula, infrastructure, teachers, and health services and medical staff. They must increase the number of facilities, and engage the community in the investment as well as in the ownership of the facilities.
3. We call on the International Community and donors to provide funding for long term development projects in Afghanistan to honour their commitments made at the Tokyo conference. International and regional assistance is required as soon as possible for investment in infrastructure projects and sustainable economic programmes, especially in the areas of agriculture, roads, transit lines, and the management of water resources to produce energy and support irrigation.

Role of Civil Society: Civil society will work alongside the private sector to create an environment that empowers people as actors in their own development - as entrepreneurs, employees and active citizens.

VI. Continued Partnership & Aid Effectiveness

As we approach the transformation decade, the new era of partnership between the Afghan National Unity Government and the International Community should be based on mutual understanding, respect, transparency and accountability that will benefit all partners and pave the way for a stable and prosperous Afghanistan. This partnership should also facilitate regional cooperation, which is essential for a sustained and long-term peace, stability and security for development and trade.

1. Over time as the security situation stabilizes and military forces withdraw, the percentage of international partners' military funding re-allocated for civilian purposes should increase.
2. A census of the population should be conducted and published in order to make aid assessments and the implementation of development projects more evidence and needs based.
3. The formulation and revision process for the National Priority Programmes (NPPs) should be participatory and involve the Afghan parliament, civil society, and constituencies to reflect ground realities and priorities.
4. The National Transparency and Accountability Programme should oversee, and regularly report on, all aspects of aid effectiveness from donor pledging, through obtaining and spending the funds given, to the results achieved.
5. While the Afghan government and the International Community have agreed on a mutual accountability framework, it is civil society which should be given the official oversight and evaluation role in the implementation of all these programmes. Civil society is committed to its continuing role as an implementing partner to ensure that aid is utilized for its intended purpose.

Role of Civil Society: While the Afghan government and the International Community have agreed on a mutual accountability framework, it is civil society that should be given the formal role in the redevelopment, monitoring and evaluation of the NPPs. Civil society is committed to its role as an implementing partner, ensuring that aid is utilized for its intended purpose.

VII. Role of Civil Society

Societies are more successful if the three pillars of state, market and civil society are functioning well, transparent in their operations and accountable to the public. Civil society is neither a competitor nor an adversary to government but a vital and complementary component through which the views and needs of its citizens are understood, expressed and met. We remain committed to working hand in hand with the government and the International Community to ensure that peace, security and stability, the rule of law and justice, the protection of human rights, including those of women and children, good governance, and broad-based environmentally sustainable and fair socio-economic growth will prevail in Afghanistan. We therefore recommend:

1. That civil society's roles in ensuring freedom of information, in advising and lobbying the government and international community on policy development and the consequences of legislation should be recognized and respected.
2. That civil society should be included in the deliberations of the Senior Officials Meetings and other relevant structures such as the Joint Coordination and Monitoring Board. While continuing our role as a strong watchdog, we reiterate our position for forming tripartite commitments between the

Government of Afghanistan, the International Community and civil society to boost efficiency and mutual accountability.

3. That the sectoral expertise of civil society organizations, including non-governmental organizations, in service delivery be understood and drawn upon. To facilitate that, the civil society needs to be supported to establish new pivots of coordination to allow various organizations working on similar fields to come together and initiate joint project in support of various programmes and priorities. **The End**